

Sygn. akt IV KZ 48/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz

w sprawie **J. F.**
skazanego z art. 157 § 2 k.k.
po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2014 r.,
zażalenia skazanego
na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 maja 2014 r.,
o umorzeniu postępowania

p o s t a n o w i ł
zażalenie pozostawić bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 5 listopada 2013 r., zmodyfikowanym następnie pismem z dnia 27 stycznia 2014 r., skazany J. F., na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1, 9 i 10 k.p.k. oraz art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. złożył wniosek o wznowienie z urzędu postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 12 października 2012 r., utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 3 czerwca 2013 r., podnosząc, iż wyrok skazujący został wydany w oparciu o sprecyzowany w dniu 11 czerwca 2012 r. prywatny akt oskarżenia, gdy tymczasem oskarżenie uległo przedawnieniu w dniu 11 maja 2012 r., a nadto opisany przez oskarżycielkę w akcie oskarżenia przebieg zdarzenia nie odpowiada temu opisanemu przez nią w dniu 12 i 13 maja 2011 r.

Postanowieniem z dnia 6 marca 2014 r., Sąd Apelacyjny stwierdził brak podstaw do wznowienia z urzędu w trybie art. 542 § 3 k.p.k. postępowania

sądowego wobec J. F., zakończonego wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 12 października 2012 r., utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 3 czerwca 2013 r.

Pismem z dnia 9 kwietnia 2014 r. J. F. złożył ponowny „wniosek” o wznowienie tego postępowania z urzędu na zasadzie art. 542 § 3 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 i 9 k.p.k. oraz art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. Podniósł, że w związku z faktem rozpatrzenia jego wniosku przez Sąd Apelacyjny, niezgodnie z procedurą postępowania karnego oraz poczynieniem nieprawdziwych ustaleń, zarówno co do procedury, jak również stanu faktycznego sprawy, składa kolejny „wniosek” o wznowienie z urzędu przedmiotowego postępowania”.

Postanowieniem z dnia 28 maja 2014 r., Sąd Apelacyjny umorzył postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt. 7 k.p.k. w oparciu o przesłankę powagi rzeczy osądzonej jako, że skazany domagał się wznowienia tego samego postępowania na tej samej podstawie faktycznej i prawnej.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył J. F.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zaskarżone postanowienie Sądu Apelacyjnego jest w istocie postanowieniem pozostawiającym bez rozpoznania wniosek strony, złożony w trybie art. 9 § 2 kpk., o dokonanie czynności z urzędu, w tym wypadku o wznowienie z urzędu postępowania.

Nie budzi wątpliwości, iż oparcie wniosku o wznowienie postępowania, złożonego na podstawie art. 540 § 1 k.p.k., na tej samej podstawie faktycznej i prawnej, na której oparty był wniosek poprzednio prawomocnie oddalony, powoduje niedopuszczalność ponownego postępowania z powodu powagi rzeczy osądzonej i uzasadnia pozostawienie wniosku bez rozpoznania (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 4 lutego 2004r., sygn. II AKo 200/03, Prokuratura i Prawo - dodatek 2004/9 poz. 26; podobnie postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 lutego 1980 r., IV KO 72/79, OSNKW 1980, z. 4, poz. 40; z dnia 15 kwietnia 2010 r., III KO 24/10, R-OSNKW 2010, poz. 786).

Analogicznie, w sytuacji wydania postanowienia stwierdzającego brak podstaw do wznowienia z urzędu w trybie art. 542 § 3 k.p.k. prawomocnie zakończonego postępowania sądowego i ponownego złożenia przez stronę

wniosku w trybie art. 9 § 2 k.p.k. o wznowienie postępowania z urzędu, wniosek ten pozostawia się bez rozpoznania (por. też uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2004 r., I KZP 5/05, OSNKW 2005, z. 6, poz. 48).

Na zaskarżone postanowienie nie przysługuje zażalenie. Ustawa nie przewiduje bowiem środka odwoławczego, w zakresie określonego w art. 9 § 2 k.p.k. trybu domagania się przez stronę dokonania tych czynności, które organ może lub ma obowiązek podejmować z urzędu (do takich czynności należą zaś właśnie czynności, których strona żąda podjęcia w związku z dyspozycją art. 542 § 3 k.p.k.). Oczywiście jest również, że wydane orzeczenie w tym przedmiocie nie należy do kategorii orzeczeń wskazanych w art. 459 k.p.k. - zamykających w sposób definitywny drogę do wydania wyroku.

Kierując się przedstawionymi wyżej względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.